

begynde på et bestemt niveau, og selv det niveau, som vi har her, er altså relativt ambitiøst. Så kan vi måske, når vi magter det, udvide ordningen, men det er klart, at det ikke ser pænt ud med de 67 år.

Så er der flere, der har været inde på rettighederne på arbejdsmarkedet. Til fru Pernille Frahm kan jeg sige, at lige præcis det med 50-års-grænsen for seniorydelsen bliver der arbejdet med, og vi er meget opmærksom på det.

Vi har i dag nogle rettigheder på arbejdsmarkedet, som er knyttet til det at være forsikret. Når man er i fleksjob, er man ikke forsikret, og det kan man så diskutere frem og tilbage. Det er ikke så ligetil at få lavet de ordninger, men det er faktisk noget, der bliver arbejdet særdeles intenst med. Der er en meget stor bevidsthed om, at det, at man ikke har en række rettigheder, når man arbejder i fleksjob, er en meget alvorlig barriere for at få udbredt disse job. Jeg er utrolig glad for, at der har været en så massiv tilkendevivelse fra alle partier, tror jeg, om, at der her er et vigtigt problem, som der skal gøres noget ved.

Med hensyn til førtidspensionen vil jeg sige, at det hele tiden har været regeringens mening, at det skulle være de nye førtidspensionister, som en egentlig ydelsesreform skulle gælde for. Men også her må vi sige, at selv om vi har haft to udvalgte siddende, der har lavet digre rapporter, som har været udmærkede og et glimrende udgangspunkt, er det stadig væk en stor mundfuld, og rent teknisk er det heller ikke så ligetil.

Det fremgår også af nogle af de stikord, der er kommet fra partierne: nogle snakker om én ydelse, nogle snakker om et system med flere trin i ydelserne, og bare i de vendinger ligger der faktisk nogle ret store forskelle gemt, som ikke er så ligetil. Meget grundlæggende handler det nu engang også om økonomi. Vi skal jo være sikre på, at vi kan lave en ordning, som både er retfærdig og forståelig for de mennesker, det handler om, og som vi også magter økonomisk.

Her er vi i en situation, hvor vi skal være meget, meget opmærksom på, hvad vi skiber os ind i, men emnet vil komme op i forbindelse med finanslovforhandlingerne, og dér kan ordførerne så også give deres synspunkter til kende.

Egentlig vil jeg slutte af med at sige, at jeg tror, der er en måde at tænke på, som vi skal være meget opmærksom på, som fru Yvonne Herløv Andersen var inde på, og det er spørgs-

målet om holdninger. Andre var også inde på det, men fru Yvonne Herløv Andersen sagde det egentlig stærkest, og jeg tror, at hvis man i virkeligheden også kunne definere det som et indsatsområde, kunne det være meget interessant at se, hvor langt vi kunne komme.

Jeg kommer i tanke om et eksempel inspireret af fru Jette Gottliebs tale og fru Pernille Frahms tale. De var nogle af de ordførere, der kom med mange meget konkrete og interessante ting, som jeg lige vil gå efter i sømmene, for der blev også peget på mange større, udgiftskrævende forslag.

Jeg kom til at tænke på, at når så afgørelsens time er kommet og de to partier SF og Enhedslisten har kunnet sætte et fingeraftryk på finanslovforhandlingerne, er det jo alligevel de traditionelle områder, der kommer på bordet: de arbejdsløses rettigheder, de studerendes rettigheder, SU osv.

Hvor ville det dog være interessant og opmuntrende, hvis Enhedslisten og SF ville sige, at vores fingeraftryk er, at der skal være de nødvendige redskaber til rådighed for handicappede studerende, og så må de almindelige SU-modtagere altså klare sig med det, de har, hvad de efter min mening fint kan, da vi har et godt SU-system.

Jeg mener, at vi godt kan gribe i egen barm, hvad angår vores egne prioriteringer, og det gælder altså også dem, der med flest eksempler her har peget på ønsker med hensyn til de handicappede.

Jeg vil egentlig godt vende tilbage til et andet emne og diskutere med både de handicappedes organisationer, Center for Ligebehandling af Handicappede og andre, om man kunne prøve at kortlægge, hvordan de handicappede egentlig selv ser på, hvordan de bliver behandlet, og hvordan vi andre oplever de handicappede i vores hverdag. Jeg tror, vi her kunne finde nøglen til at blive meget bedre med hensyn til sektoransvarlighed, ikke bare når vi står her på talerstolen, og ikke bare når vi stiller krav til finansloven, men til at tænke det med, når vi overhovedet færdes i vores hverdag.

Hvordan oplever en handicappet, der sidder i kørestol, at vi altid står op, når de taler med os? Denne niveauforskel, som generer mig, må inderst inde præge forholdet mellem mennesker. Det er også vores opgave at snakke om den slags ting, og jeg blev meget inspireret af det, som fru Yvonne Herløv Andersen sagde.